

Daggry

En forkynnder af Kristi nærvær

Magasinet Daggy

Juni 2025

Indholdsfortegnelse

Højdepunkter i Daggy	2
<i>Født af Ånden</i>	<i>2</i>
Internationale bibelstudier	18
<i>Kains og Abels offergaver.....</i>	<i>18</i>
<i>Noah bygger et alter.....</i>	<i>22</i>
<i>Abraham tilbyder sin søn Isak</i>	<i>26</i>
<i>Isak påkalder Herrens navn</i>	<i>29</i>
<i>Jakob sætter en stensøjle op.....</i>	<i>32</i>
Kristent liv og lære	35
<i>Overensstemmelse med Guds vilje</i>	<i>35</i>

Følg med i din bibel

Født af Ånden

"Jeg siger jer sandheden: Hvis I ikke bliver født på ny, kan I ikke se Guds rige." Johannes 3:3

Vores titel, "Født af Ånden", og udtrykket "født på ny", som optræder i vores indledende vers, er længe blevet brugt af kristne til at beskrive den nuværende tilstand for dem, der har accepteret Jesus Kristus som deres personlige frelser. Mange tror også, at de, der udadtil gør dette krav, er garanteret en himmelsk belønning, når de dør, med ringe eller ingen mulighed for at fejle, uanset deres livsførelse på nuværende tidspunkt. Selv om sådanne påstande er meget vigtige, er det overraskende, at relativt få kristne forsøger at forstå andre detaljer om, hvad det vil sige at være "født af Ånden" eller "født på ny".

Ordene i vores tekst blev rettet af Jesus til Nikodemus, en farisæer, som kom til Mesteren om natten for at lære mere om ham og hans lære. (Johannes 3:1,2) Jesu ord som svar til Nikodemus henleder opmærksomheden på et vigtigt træk ved Guds plan, som udføres af Helligånden, eller Guds kraft. Dette træk ved den guddommelige ordening er,

at de, der skal leve og regere med Kristus i hans Faders rige, som skal velsigne alle jordens familier, først skal "fødes på ny" til et nyt liv. Jesus brugte vindens usynlige kraft som en illustration af et af kendetegnene ved det nye liv: "Sådan er det med enhver, der er født af Ånden." vers 8

Nikodemus forstod ikke, hvad Jesus mente med at blive født af Ånden. Han spurgte: "Hvordan kan en mand blive født, når han er gammel? Kan han gå ind i sin mors skød for anden gang og blive født?" (vers 4). Jesus forklarede: "Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd." (vers 6) Det er tvivlsomt, om Nikodemus forstod denne forklaring. Men den viser, at tanken om fødsel i forbindelse med det nye liv, som Jesus taler om, kun bruges i symbolsk forstand. Det er ikke, som Nikodemus antydede, et tilfælde af at komme ind i en mors skød igen for bogstaveligt talt at blive født en gang til.

Her, som det så ofte er tilfældet i Bibelen, bruges en talemåde til at hjælpe os med at forstå en stor sandhed. Ordet født fremkalder straks tanken om et nyt liv i vores bevidsthed. Jesus siger, at nogle gennem Helligåndens kraft skulle opleve en ny fødsel, hvilket ganske enkelt betyder, at de skulle opnå et nyt liv. Det vil være et liv, der er så forskelligt

arrangement, hvor nogle få skal opnå udødeligt liv på det guddommelige plan, var tilførslen af hans Åndsinspirerede Ord - frøet, så at sige. Dette aspekt af Guds plan gennemføres ved hjælp af hans tankers magt over den troendes tanker. Selv med ubegrænset magt til rådighed vil Skaberen ikke invadere en andens sind og begynde udviklingen af et nyt sind, uden at den involverede er villig til at modtage det.

Her afspejles en af de mest vidunderlige egenskaber hos vores himmelske Fader. Da Guds Ånd bevægede sig på vandets overflade i forbindelse med den oprindelige skabelse og forberedelsen af jorden til menneskelig beboelse, var det en vilkårlig udøvelse af hans magt, men sådan er det ikke ved undfangelsen af dem, der skal leve og regere med Kristus. Han udøvede sin magt til at fylde sit ord med sine tanker, som udtrykker hans vilje med hensyn til disse, og forsikrer dem om, at de vil få al den nødvendige vejledning og hjælp til at kende og gøre hans vilje. Derefter har han ventet på, at den enkelte, som hans forsyn har bragt i kontakt med hans ord, frivilligt beslutter, om de vil overgive sig helt og helt til hans vilje, som Helligånden har udtrykt den gennem sit ord.

fra det, der er "født af kødet", at de, der fødes ind i det, vil være både usynlige og magtfulde. Da de er født af Helligånden eller Guds kraft, bliver de Guds åndelige børn. 1. Johannes 3:2

Selv om Åndens fødsel ikke indebærer, at man bogstaveligt talt skal ind i en mors skød for at blive født på ny, er metaforen meget detaljeret hos de forskellige forfattere i Det Nye Testamente, når de henviser til dette aspekt af Helligåndens arbejde i hjerterne og livene hos Herrens indviede troende. Desværre undlader nogle bibeloversættelser i de fleste tilfælde klart at præsentere, hvad forfatterne havde i tankerne. Det har ført til den fejlagtige opfattelse, at man kan blive født af Ånden, mens man stadig er i kødet. Ud fra denne fejl er udtrykket "genfødte kristne" opstået.

På det græske sprog, der blev talt på Det Nye Testaments tid, er der kun ét ord, der beskriver både tilblivelse og fødsel. Det ord er "gennao". Når det bruges af Jesus og apostlene, må man derfor ud fra sammenhængen afgøre, om der henvises til undfangelse eller fødsel, eller om der i nogle tilfælde menes hele processen med at skabe et nyt liv.

Det er det græske ord "gennao", som bruges i Matthæusevangeliet 1,1-16, hvor Jesu slægtshistorie fortælles. "Abraham avlede Isak; og Isak avlede Jakob; og Jakob avlede Judas og hans brødre," står der. Ordet "avlede" bruges i denne beretning niogtredive gange, og i alle tilfælde er det korrekt oversat med avlede. I dette tilfælde er begat tydeligvis den korrekte oversættelse. Hvor mærkeligt ville det ikke lyde, og hvor usandt ville det ikke være at sige, at "Abraham fødte Isak"! Dette skriftstedseksempel peger på, at i den naturlige menneskelige verden er det manden, der avler, og kvinden, der føder. Begge dele er nødvendige, for at et nyt liv kan begynde.

I et andet eksempel bruges det græske ord "gennao" to gange og oversættes både med "født" og "avlet" i samme vers. Teksten lyder: "Vi ved, at den, der er født af Gud, ikke synder; men den, der er født af Gud, bevarer sig selv, og den onde rører ham ikke." (1 Joh 5,18) For at være konsekvente burde oversætterne have brugt ordet "født" i begge tilfælde. Den eneste åbenlyse grund til ikke at gøre det synes at have været et ønske om at gøre oversættelsens fraseologi mindre gentagende.

Født nu - født i opstandelsen

Hvis vi overvejer den fulde betydning af fødselsmetaforen, må vi konkludere, at for at blive født skal man først være avlet. Med andre ord, når et nyt liv skal bringes til verden, skal der først være en fødsel, og derefter en drægtighedsperiode, hvor fosteret næres og udvikles og dermed forberedes til fødslen på det rette tidspunkt. Sådan præsenteres Helligåndens dobbelte arbejde for os i Skriften. Da Jesus sagde til Nikodemus: "Du skal fødes på ny", talte han om Helligåndens fuldendte arbejde med at give et nyt og højere liv i opstandelsen til dem, der ville hengive sig helt til at gøre Guds vilje. I den korte lektion til Nikodemus gik Jesus ikke i detaljer for at vise, at før nogen bliver født af Ånden, skal de først være født af Ånden. Men andre steder i Det Nye Testamente er disse detaljer tydeligt beskrevet.

Vi læser: "Af sin [den himmelske Faders] egen vilje avlede han os med sandhedens ord, for at vi skulle være en slags førstegrøde af hans skabninger." (Jakob 1:18) Dette er en vigtig tekst, for den viser ikke kun, at en undfangelse finder sted - ikke kropsligt - men i en kristens hjerte og sind, men også at den er udført af Guds vilje "med sandhedens ord". I 1 Peter 1:23 får vi den samme information. Her

læser vi: "At blive født ["gennao"] på ny, ikke af forgængelig sæd, men af uforgængelig, ved Guds ord, som lever og bliver til evig tid." Her burde "gennao" mere korrekt oversættes med "født".

Hvor klart dette dog fremstiller tanken om forplantning, for Peter henviser til "sæden". I den naturlige forplantningsproces er det aflægelsen, der udføres af sæden, ikke fødslen. Således henviser apostlen her til begyndelsen eller frembringelsen af det nye liv, ikke til dets fuldendelse i fødslen. Han siger, at sæden er "Guds ord".

Vi har lært, at alle Guds ord i Skriften er inspireret af Ånden. Profetierne i Det Gamle Testamente blev skrevet af hellige mænd i fortiden, da de var "inspireret af Helligånden". (2 Peter 1:21) Al Jesu lære er det direkte resultat af Helligåndens oplysning af hans sind og hjerte. Det samme gælder for de apostolske skrifter. Da Jesus omtalte Helligåndens komme, beskrev han den som "sandhedens ånd". (Joh 15,26; 16,13) Det er derfor klart, at det at blive født af Sandhedens Ord betyder, at man bliver født af Helligånden.

Det er en vigtig kendsgerning, og en klar forståelse af den vil hjælpe os med at beskytte os mod den opfattelse, som mange kristne har, nemlig at

Helligånden træder direkte ind i de troendes liv, renses dem for al synd og gør det umuligt for dem nogensinde at falde fra nåden. Det er denne fejlagtige opfattelse, der fører til det fejlagtige forslag: "En gang i nåden, altid i nåden."

Jakob og Peter giver os den sande tanke. Det er, at gennem sandhedens ord begynder et nyt liv i den troendes sind og hjerte. Ville det så ikke betyde, at alle, der læser Guds ord, bliver født af Helligånden? Nej, slet ikke. Lad os se nærmere på metaforen. Alle betingelser skal være til stede for at modtage frøet, for at der kan ske en befrugtning. Sådan er det også med Åndens afkom. Mange læser Guds ord, hvis sind og hjerter ikke er modtagelige for dets livgivende sandheder; og selv om de måske får en vis trøst fra siderne og nogle instruktioner, der kan hjælpe dem med at lede dem i deres daglige opgaver, bliver de ikke født til et nyt liv.

Fuld overgivelse

Fuld overgivelse til den guddommelige vilje og til de hellige impulser fra Guds Ord er den betingelse, der er nødvendig for virkelig at være forberedt på at modtage Helligåndens avlende kraft gennem Sandhedens Ord. Guds del i dette vidunderlige

I sit dyrebare ord har Gud ladet nedskrive mange vidunderlige løfter om "herlighed og ære og udødelighed". (Romerne 2:7) Han har åbenbaret, at vi ved disse "overordentligt store og dyrebare løfter" kan blive gjort "delagtige i den guddommelige natur". (2. Peter 1:4) Helligånden inspirerede Jesus til at sige: "Jeg går bort for at gøre et sted rede for jer. ... Jeg vil komme igen og tage jer til mig, for at I også skal være, hvor jeg er." Johannes 14:2,3

Når vi studerer Guds ord, bliver vi opmærksomme på disse løfter, og vi indser, hvor vidunderlige de er. Vi glæder os også over den herlige bestemmelse, som Gud har truffet for menneskeheden, og som Peter beskriver som "genoprettelse" eller genoprettelse af livet på jorden. Vi er glade for erkendelsen af, at alle Guds hellige profeter siden verdens begyndelse har forudsagt "tider med genoprettelse af alle ting", og vi ser frem til opfyldelsen af disse jordiske løfter. Apostlenes Gerninger 3:20,21

Men at nå frem til Bibelens himmelske løfter kræver overgivelse og opofrelse. Den vej, der fører til en himmelsk åndelig fødsel, er en "smal", vanskelig vej. (Matthæus 7:14) Jesus sagde: "Hvis nogen vil følge efter mig [være min discipel], skal han fornægte sig

selv og tage sit kors op og følge mig." (Matt 16,24) Vi husker også Paulus' opfordring til at fremstille vores legemer som et "levende offer". (Romerne 12:1) Disse betingelser for det himmelske kald synes i første omgang vanskelige, men løfterne, der er knyttet til dem, er, hvis vi er trofaste, at leve og regere med Kristus og med ham velsigne alle jordens familier. Åbenbaringen 20:4,6; Første Mosebog 12:3; 22:18; Galaterbrevet 3:8

For dem, der søger at være en del af Guds guddommelige familie i himlen og at velsigne resten af menneskeheden i hans kommende rige, bliver Guds store plan, som den er åbenbaret i hans ord, ved med at øge deres forståelse af dens guddommelige arkitekt. Hans kærlighed, da han gav sin søn til at være hele verdens forløser og frelser, fremkalder hos dem en stadig større kærlighed til ham. (Joh 3,16.17) Kristi kærlighed, når han lider og dør på menneskehedenes vegne, når dybere og dybere ind i deres hjerter. Hvis vi finder sådanne ædle tanker i vores hjerter og lader os påvirke af dem, vil vi ligesom Paulus konkludere, at vi "ikke længere skal leve for [os selv]", men for Jesus og for den kærlige himmelske Fader, som sendte ham for at være verdens frelser. 2. Korintherbrev 5:14,15

Når vi har efterkommet Guds invitation til at overgive os til ham og lade os lede af hans åndsinspirerede ord, ved vi, at Skriftens løfter til dem, der opfylder denne betingelse, gælder for os. De inspirerende løfter om et himmelsk hjem og om den guddommelige natur bliver nu en livgivende indflydelse i vores liv i stedet for at være, som de var før, noget, der var uden for os, og som blot blev betragtet som et interessant træk i Guds plan. Gennem overgivelse til Gud begynder frøet med det samme at skabe håb om et nyt liv. Vi er født af Gud ved "sandhedens ord". Jakob 1:18

Det nye livs mirakel

Ligesom kun Gud kan skabe et træ, er alt liv et mirakel, fordi vores begrænsede forstand ikke kan forstå det. Vi er vidne til miraklet med et nyfødt spædbarn, og vi indser instinktivt, at forældrene faktisk ikke gav barnet liv. De opfyldte blot de betingelser, som Gud for tusinder af år siden havde skabt for, at jorden til sidst skulle fyldes med hans menneskelige skabninger. (Første Mosebog 1:28). På et meget højere niveau gælder dette også for dem, der er født af Gud ved sandhedens ord. Det er et af Guds største mirakler, som det er vores velsignede privilegium at medvirke til.

Nogle mirakler sker næsten øjeblikkeligt, andre over lang tid. Da Jesus kaldte på Marthas og Marias døde bror: "Lazarus, kom ud", og den døde "kom ud", var det et mirakel, der blev udført på kort tid. (Johannes 11:43,44) Skabelsesmiraklet, som det viser sig i hele universet, krævede imidlertid lange tidsperioder for at blive fuldbgyrdet. Åndens mirakel og fødsel er også spredt ud over en lang tidsperiode.

Tænk på den tid, der blev brugt på at forberede frøet til fødslen - det vil sige Guds ord. Guds Ånd ledte på mirakuløs vis nedskrivningen af Bibelen. Tusindvis af år gik med at nedskrive Guds tanker på en måde, så de kunne trænge ind i menneskets sind og hjerte, blive overvejet og accepteret eller forkastet efter læserens eget valg. Gud kunne direkte fylde et menneskes sind med sine tanker, men hvordan skulle nogen kunne vide, at de kom fra Gud? Og hvor ville det være foruroligende at opdage, at ens sind blev fyldt med påtvungne ideer, som en robot ville blive det. Hvor kloge er ikke Guds veje! Guds mirakelskabende kraft er virksom i udformningen af omstændighederne i ens liv som forberedelse til at komme ind i sindet hos den avlede sæd, men hver enkelt må acceptere og handle på disse ting frivilligt.

Det er først, når vi indser behovet for guddommelig hjælp, at vi er tilbøjelige til at overveje Guds ord

alvorligt. Vores himmelske Fader ved i sin uendelige visdom og i sin kærligheds ømhed præcis, hvilken slags oplevelser der mest effektivt vil berøre hjertet hos dem, han ønsker at kalde, så den kaldede kan give agt på hans ord. Dette arbejde med at forberede Åndens fødsel er mirakuløst, ligesom forberedelsen af frøet til fødslen blev gjort af Guds Ånd. Alle aspekter af Guds rolle i denne del af hans plan var og er mirakuløse, ligesom fødslen af ethvert nyfødt barn er et mirakel.

For dem, der er blevet gjort modtagelige af livsomstændigheder, der er blevet tilsidesat af Gud til dette formål, og som har studeret hans ord og frivilligt overgivet deres liv fuldt ud til den guddommelige vilje, som den kommer til udtryk deri, er åndsavl en sikkerhed. Alle, der på denne måde behandles af Gud, kan gøre krav på løfterne om herlighed, ære og udødelighed i sikker viden om, at hvis de fortsætter med at være trofaste mod Herren, vil de modtage "livets krone". Åbenbaringen 2:10

I overensstemmelse med skikkelsen om undfangelse og fødsel afslører Skriften, at når det nye liv i fosteret udvikler sig, sker det også ved Guds Ånd gennem hans Ord. Vores nye åndelige sind lever af Guds løfter. Hvis den åndelige vækst skal være Gud til

behag, må den være i overensstemmelse med det guddommelige billede. Således fremmer Guds Ånd væksten af den kristne frugt i form af fred, glæde, langmodighed og kærlighed. (Galaterne 5:22,23; 2. Peter 1:5-7) Paulus giver os en smuk beskrivelse af Helligåndens arbejde, idet han siger: "Bliv fornyet i jeres sind; ... ifør jer det nye jeg, som i Guds billede er skabt i retfærdighed og sandhedens hellighed." Efeserne 4:23,24

Når det nye liv er udviklet til det punkt, hvor det er klar til at blive født, går vores forgængelige legemer i døden, og fødslen af det nye liv sker ved hjælp af opstandelsen. (1. Korintherbrev 15:53,54) Her udøves Guds Ånd eller kraft yderligere. Paulus taler om denne mægtige kraft, som blev brugt til at oprejse Jesus fra de døde eller, for at bruge det symbol, vi diskuterer, til at skabe hans Åndens fødsel. Han taler om "den utrolige storhed af Guds kraft for os, der tror på ham. Det er den samme mægtige kraft, som oprejste Kristus fra de døde og satte ham på ærespladsen ved Guds højre hånd i de himmelske riger." Efeserne 1:19,20

Da Jesus talte til Nikodemus, brugte han vinden til at illustrere nogle af kendetegnene ved dem, der er født af Ånden i opstandelsen. (Joh 3,8) Vinden er både usynlig og kraftfuld. Sådan vil det også være for alle

dem, som først er blevet født af Ånden gennem Sandhedens Ord, og som ved at spise af Ordet fortsætter med at udvikle sig, indtil de er klar til at være "delagtige i de helliges arv". (Kolossenserne 1:12) Guddommelig kraft vil ophøje disse til himmelsk liv. De vil få celestiale eller himmelske legemer - uforgængelige og udødelige. 1. Korintherbrev 15:40-44,53-58

Ikke alle af den adamiske race, som vil blive forløst gennem Kristi blod, vil således blive født på ny som himmelske væsener. Jesus sagde ikke til Nikodemus, at det er nødvendigt at blive født på ny for at kunne leve igen. Det, han sagde, var, at man skulle fødes på ny for at se Guds rige, som er i himlen. (Joh 3,3; Matt 4,17) Henvisningen er derfor til dem, der vil blive forbundet med Jesus som himmelske herskere i hans fars længe lovede rige. I ethvert rige eller enhver regering er der herskere og undersåtter. Jesus og hans sande disciple i den nuværende tidsalder vil være herskerne i Guds rige. Disse vil så blive født på ny. Jesus var den første, der oplevede denne store forandring af livet fra menneske til ånd. Hans disciple, hans sande kirke, oplever denne nye fødsel i den "første opstandelse" ved tidens slutning. (Åbenbaringen 20:5,6) Derefter vil Guds løfter om genoprettelsesliv, som er

genoprettet menneskeliv, strømme ud fra himlen til alle jordens familier. Johannes 3:14-17; Åbenbaringen 21:2-5

Kains og Abels offergaver

Nøglevers: "Hvorfor er du så vred? spurgte Herren Kain. Hvorfor ser du så nedtrykt ud? Du vil blive accepteret, hvis du gør, hvad der er rigtigt. Men hvis du nægter at gøre det, der er rigtigt, så pas på! Synden står på lur ved døren og er ivrig efter at kontrollere dig."-Genesis 4:6,7

***Udvalgte skrifter:
Første Mosebog 4:1-25***

JALOUSI I den faldne menneskehed rejste jalousien sit grimme hoved helt fra vores races begyndelse. Det store moralske drama, der udspiller sig i beretningen om Kain og Abel, er dybt lærerigt for alle. At tænke over det fremmer og styrker et retfærdigt liv. Vores nøglevers fokuserer på kernen i historiens undervisning. Kain var den førstefødte af Adam og Eva. Hans forældre var utvivlsomt begejstrede og imponerede over resultatet af Guds forplantningsgave. Men snart fik Adam og Eva en anden søn, Abel. Kain havde nu konkurrence om

forældrenes kærlighed og opmærksomhed. Det kan have været en medvirkende årsag til hans jalousi over for Abel.

Skriften fortæller, at Abel holdt får, mens Kain dyrkede jorden. Med tiden bragte Kain et offer af jordens frugter til Herren. Han var den første, der ofrede til Herren den dag. Han kan have følt stor tilfredshed med, at hans offer var så fremtrædende. Abel bragte derefter sit offer til Herren. Abels offer bestod af den førstefødte af hans hjord og dens fedt. Herren respekterede både Abel og hans offer, men det gjorde Kain og hans offer ikke. Kain blev rasende over den personlige fornærmelse og afvisningen af hans offer, og hans ansigt faldt.

Abels offer blev accepteret frem for Kains, ikke kun fordi det var et dyreofer og ikke "jordens frugt". Det er klart, at korn, olie og vin blev ofret i Israels tabernakel-arrangementer og var acceptable for Gud. Kain og hans offer blev afvist, fordi Abel var retfærdig, og det var han ikke. Jalousien brændte i Kains hjerte og fik ham til at hade sin bror. Vi ved, at broderkærlighed er afgørende for et guddommeligt liv: "For det er det budskab, I har hørt fra begyndelsen, at vi skal elske hinanden, ikke som Kain, der var af den onde og myrdede sin bror. Og

hvorfor myrdede han ham? Fordi hans gerninger var onde og hans brors retfærdige." 1 Johannes 3:11,12

Årsagen til Herrens afvisning af Kain er således tydelig - han tilhørte den onde"! Hans gerninger var onde. Men Herren, som altid er barmhjertig, opmuntrede Kain og sagde: "Hvorfor er du vred? Hvorfor ser du så nedtrykt ud? Du vil blive accepteret, hvis du gør det, der er rigtigt, men hvis du nægter at gøre det, der er rigtigt, så pas på! Synden står på lur ved døren og er ivrig efter at kontrollere dig. Men du må underkaste dig den og være dens herre." Første Mosebog 4:6,7

Vi ville alle have gavn af Herrens undervisning af Kain. Synden står for døren. Den er så tæt på os alle, men vi må herske over den! Vi må modstå den i alle livets forhold. Som apostlens undervisning i Hebræerbrevet råder kristne mennesker: "Lad os smide alt, hvad der hindrer os, og synden, som så let vikler sig ind i os. Og lad os med udholdenhed løbe det løb, der er udstukket for os, idet vi retter blikket mod Jesus, troens banebryder og fuldender. ...Tænk på ham, som udholdt en sådan modstand fra syndere, så I ikke bliver trætte og mister modet. I jeres kamp mod synden har I endnu ikke gjort så

meget modstand, at I har måttet udgyde jeres blod."
Hebræerbrevet 12:1-4

Noah bygger et alter

Nøglevers: "Jeg sætter min regnbue i skyen, og den skal være et tegn på pagten mellem mig og jorden."

Første Mosebog 9:13

Udvalgte skrifter:

Første Mosebog 8:20-22; 9:8-17

I taknemmelighed over Guds forsyns udfrielse byggede Noa et alter. Der mindedes han den nye begyndelse på menneskehedens historie. Syndfloden havde udrenset den faldne race; kun den retfærdige Noa og hans familie overlevede. Herren havde set, "at menneskets ondskab var stor på jorden, og at alle tanker i hans hjerte til stadighed kun var onde". (1. Mosebog 6,5) Noah ofrede kun dyr, som han vidste var bibelsk rene. Han ønskede, at alt skulle være i orden fremover. Hans offer gav en beroligende aroma til Gud, som erklærede: "Jeg vil aldrig mere forbande jorden på grund af menneskeracen, selv om alt, hvad de tænker eller forestiller sig, er bøjet mod det onde fra barnsben.

Jeg vil aldrig mere ødelægge alt levende." Første Mosebog 8:21

Vi roser Noa for hans hjertes ønske om en ny start. Men vi bemærker også, at Guds vurdering af menneskeheden er, at "menneskets hjerte er ondt lige fra dets ungdom". Hvem er ikke blevet mobbet eller har mobbet andre på legepladsen som barn? Hvem har ikke lagt bånd på sine læber for ikke at tale ondt om andre? Få, om nogen.

Regnbuen demonstrerer Guds viden og visdom, som langt overgår menneskets fatteevne. "*Ex nihilo*" - ud af ingenting - er et udtryk, der ofte bruges i teologien til at beskrive det koncept, at Gud ud af ingenting skabte universet. Paulus bekræfter dette: "Ved tro forstår vi, at universet blev skabt ved Guds ord, så det, der ses, ikke blev skabt af det, der er synligt." Hebræerbrevet 11:3

Gud designede kompleksiteten i atomet, byggestenen i vores univers, og alle dets varianter. Vi forundres over den dybe tankegang, der gik forud for skabelsen. Tænk på vand, som er afgørende for alt liv. Ved at tilføje to brintatomer til et iltatom skabte vores Skaber et stof, der kan eksistere i flydende, gasformig og fast form. Is, den faste form, er lettere end flydende vand og flyder derfor. Virkningen af

denne egenskab, som Gud havde forudset, er, at det meste af planetens vand ellers ville forblive frosset året rundt. Vand samler sig også i skyer, som, selv om de vejer millioner af kilo, svæver yndefuldt over jorden og vander jorden nedenunder.

Når skyerne kaster deres dyrebare regn, skinner sollyset igennem. Vanddråber bryder lyset og adskiller det i forskellige bølgelængder, hvilket skaber billedet af regnbuen og dens smukke farver. Er det tilfældigt? Nej, bestemt ikke! Det er den almægtige Guds velplanlagte design. "Alle hans gerninger er kendt af Gud fra evighed af." (Apostlenes Gerninger 15:18) Regnbuer er et symbol på håb. Deres skønhed inspirerer os. Den bekræftede Noa i, at Gud aldrig mere ville lade en syndflod ødelægge jorden. Gud sagde: "Regnbuen skal være i skyen, og jeg vil se på den for at mindes den evige pagt mellem Gud og alle levende væsener af alt kød, der er på jorden." Det er for "evige slægter". Første Mosebog 9,16.12

Dette tilføjer endnu et lag af betydning for os. "Vi ser ifølge hans løfte frem til nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor." (2 Peter 3:13) Det land, hvor retfærdigheden bor, er det land, vi beder om hver

dag: "Komme dit rige. Din vilje ske på jorden, som den sker i himlen." Matthæus 6:10

Abraham tilbyder sin søn Isak

***Nøglevers: "Og Abraham kaldte stedets navn:
Herren vil sørge; som det siges den dag i dag:
På Herrens bjerg skal der sørges for det."
Første Mosebog 22,14***

***Udvalgte skrifter:
Første Mosebog 22:1-18***

Vores nøglevers er taget fra en af de mest kraftfulde og ofte diskutererede begivenheder i Bibelen. Man kan forestille sig det følelsesmæssige traume, som Abraham og Isak gennemgik - Abraham på grund af Guds befaling om at ofre Isak som brændoffer og Isaks oplevelse af, at hans far ville slå ham ihjel. Der er skrevet mange udlægninger for at undersøge dette vigtige øjeblik i bibelhistorien. Men den bitre historie gav værdifuld frugt - en bekræftelse af det abrahamitiske løfte. "Dette er, hvad Herren siger: Fordi du har adlydt mig og ikke har holdt selv din søn, din eneste søn, tilbage, sværger jeg ved mit eget navn, at jeg bestemt vil velsigne dig. Jeg vil mangfoldiggøre dine efterkommere ud over alle

grænser, som stjernerne på himlen og sandet på havets bred. Dine efterkommere vil erobre deres fjenders byer. Og gennem dine efterkommere vil alle jordens nationer blive velsignet - alt sammen fordi du har adlydt mig." Første Mosebog 22,16-18

Abrahams tillid til Gud var suveræn. Måske havde han en mistanke om, at Gud ikke ville lade ham gennemføre denne demonstration af tro. Det er underforstået i hans besked til de mænd, der ledsagede ham. Da han så det sted, hvor Gud havde ført ham hen for at ofre Isak, sagde Abraham til tjenerne: "Bliv her med æslet. "Drengen og jeg vil rejse lidt længere. Vi vil tilbede der, og så kommer vi tilbage med det samme." (Første Mosebog 22,5). Bemærk, at han sagde "vi" i flertal, "kommer tilbage med det samme".

Da far og søn gik op til offerstedet, "talte Isak til Abraham, sin far, og sagde: 'Min far! Og han sagde: "Her er jeg, min søn. Så sagde han: "Se, ilden og træet, men hvor er lammet til brændofferet? Og Abraham sagde: "Min søn, Gud vil selv sørge for lammet til brændofferet. Så gik de to sammen." Første Mosebog 22:7,8

Abraham bandt Isak og var i færd med at dræbe ham med kniven, da Herrens engel standsede hans hånd.

Tæt ved, fanget af torne i et krat, lå en vædder, som Gud havde sørget for. Ofringen af en vædder i Israels tabernakel betød, at Herren accepterede det tidligere ofrede lam eller okse. Det tyder på, at Gud betragtede ofringen af Isak som fuldført, og at vædderen betød, at han accepterede den. vers 9-13

Abraham sagde: "Min søn, Gud vil sørge for lammet til sig selv." Herren vil sørge for det og har faktisk allerede sørget for det. "For så højt har Gud elsket verden, at han gav sin eneste søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at frelse verden gennem ham." Joh 3,16.17

Jesus er faktisk Guds lam, som fjerner verdens synd og åbner livsporten for genoprettelsen af den menneskelige familie. (Johannes 1:29) Dette er indbegrebet af evangeliets budskab, som apostlen Paulus bemærkede i brevet til galaterne. "Da Skriften forudså, at Gud ville retfærdiggøre hedningerne ved tro, forkyndte den på forhånd evangeliet for Abraham og sagde: I dig skal alle folkeslag velsignes." Galaterne 3:8

Isak påkalder Herrens navn

Nøglevers: "Så byggede han et alter dér og påkaldte Herrens navn, og han slog sit telt op dér; og dér gravede Isaks tjenere en brønd."

Første Mosebog 26:25

Udvalgte skrifter:

Første Mosebog 26:16-33

Vores nøglevers fokuserer på kulminationen af Isaks ophold i en tid med hungersnød. Det kan have været hans første tanke at tage ned til Egypten, hvor mad og vand stort set var sikret af Nilens stadige strøm. Hans far Abraham brugte denne strategi. (Se 1. Mosebog 12:10) Isak blev dog bedt af Jehova om at blive i det forjættede land. Gud ville lave et eksempel for at demonstrere sin evne til at opretholde sit folk. Herren ønskede ikke, at Isak skulle vælge den nemme vej. Lektionens pointe: Selv i meget vanskelige situationer vil Gud sørge.

Vand er afgørende for at overleve hungersnød. Isak mindedes de brønde, hans far havde gravet i landet, og forsøgte at finde dem og forny deres dyrebare strøm. Hvad var der sket med dem? Filistrene havde

tilstoppet dem for at forhindre dem i at blive brugt. Ifølge Skriften slog Isak "sit telt op i Gerars dal og boede der. Og Isak gravede igen de vandbrønde, som de havde gravet i hans far Abrahams dage, for filistrene havde lukket dem til efter Abrahams død. Han kaldte dem ved de navne, som hans far havde kaldt dem." Første Mosebog 26,17.18; 21,25-31

Respekt og ære for mindet om hans fars tro påvirkede Isaks ønske om at navngive brøndene i overensstemmelse med deres tidligere betegnelse. Det er helt i tråd med Jeremias' budskab: "Dette er, hvad Herren siger: Stå ved korsvejen og se; spørg efter de gamle stier, spørg, hvor den gode vej er, og gå på den, så skal I finde hvile for jeres sjæle." (Jeremias 6:16) Vi gør klogt i at holde os til de "gamle stier", som vores fædre vandrede på. Disse stier er åbenbaret i den dybeste vandkilde på jorden - den hellige bibel, hvorfra sandhedens levende vand springer ud.

Isak bad sine tjenere om at grave Abrahams brønde igen. Det var en glædelig begivenhed, da den første gav vand. Glæden var kortvarig. De lokale hyrder skændtes med Isaks tjenere og sagde: "Vandet er vores." Isak opgav den og kaldte den passende for *Esek*, som betyder "strid". Hans tjenere gravede den

næste brønd, men resultatet var det samme. Hyrderne fra Gerar skændtes med dem, og igen opgav Isak den brønd og kaldte den *Sitnah*, som betyder "modstand". Vedholdenhed og tro på Guds løfter styrkede Isaks beslutsomhed, og han fortsatte arbejdet med at genoprette sin fars brønde. Første Mosebog 26:19-21

Den tredje nyreparerede brønd gav også vand, og der var ingen strid om rettighederne til den. Isak gav den navnet *Rehoboth*, som betyder "et bredt sted". "Så han kaldte det *Rehoboth*, fordi han sagde: For nu har Herren gjort plads til os, og vi skal være frugtbare i landet." (vers 22) Glæden over dette foregreb salmistens ord: "Han førte mig også ud på et bredt sted; han udfriede mig, fordi han glædede sig over mig." (Salme 18:19) Således blev Isak inspireret til at påkalde Herrens navn, som hans far Abraham havde gjort.

Nutidens nejsigere vil nægte Guds folk det levende vand - den hellige bibel. Han sørger som altid for os. Som Isak gjorde det, påkalder vi med glæde Herrens navn, vores befrier.

Jakob sætter en stensøjle op

Nøglevers: "Tidligt næste morgen tog Jakob den sten, han havde lagt under sit hoved, og stillede den op som en søjle og hældte olie oven på den. Han kaldte stedet Betel." - 1. Mosebog 28,18.19

***Udvalgte skrifter:
Første Mosebog 28:10-22***

Dagens nøglevers viser et positivt resultat af en alvorlig situation. Jakob var flygtet fra sin bror Esaus nærvær. Vi får at vide, at da Esau fandt ud af, at hans bror havde taget Isaks velsignelse, blev hans hensigt morderisk. Han talte højt om sine indre tanker om hævn. Nogle i Isaks husstand hørte det og rapporterede det. Rebecca, som nu var klar over situationen, rådede Jakob til at tage til sin bror Laban i PaddanAram og måske finde en kone der.

Rebecca ønskede, at Herrens vilje skulle ske på Jakobs vegne. Da hun hørte, at Isak havde til hensigt at velsigne Esau, indledte hun følgende samtale med Jakob: "Nu, min søn, skal du lytte til mig. Gør præcis,

som jeg siger til dig. Gå ud til flokkene, og bring mig to fine gedekid. Jeg vil bruge dem til at tilberede din fars yndlingsret. Tag så maden med til din far, så han kan spise den og velsigne dig, før han dør." Første Mosebog 27,8-10

Jakob svarede sin mor: "Min bror, Esau, er en behåret mand, og min hud er glat. Hvad nu, hvis min far rører ved mig? Han vil se, at jeg prøver at narre ham, og så vil han forbande mig i stedet for at velsigne mig."

Men hans mor svarede: "Så lad forbandelsen falde over mig, min søn! Bare gør, hvad jeg siger til dig. Gå ud og hent gederne for mig!" vers 11-13

Tomme ord bærer ofte dårlig frugt. Rebekka sagde til Jakob: "Lad din forbandelse hvile på mig, min søn," og sådan blev det. Hun ville aldrig se Jakob igen.

På sin flugt fra Beersheba kom Jakob til et bestemt sted, og da mørket faldt på, lagde han sig til at sove og drømme. "Han kom til et bestemt sted og blev der hele natten, fordi solen var gået ned. Og han tog en af stenene på stedet og satte den ved sit hoved, og han lagde sig ned på det sted for at sove. Så drømte han, og se, der var sat en stige op på jorden, og dens top nåede op til himlen; og der steg Guds engle op og ned på den." Første Mosebog 28:11,12

I hans drøm stod Gud over stigen og sagde: "Jeg er Herren, din fars Abrahams Gud og Isaks Gud; det land, du ligger på, vil jeg give til dig og dine efterkommere. Også dine efterkommere skal være som jordens støv; du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd; og i dig og i dit afkom skal alle jordens slægter velsignes. Se, jeg er med dig og vil bevare dig." vers 13-15

I erkendelse af, at Gud bekræftede det store abrahamitiske løfte til ham, tog Jakob den sten, der blev brugt som hovedpude, og rejste den som et alter. Han salvede den med olie og gav stedet navnet Betel, som betyder "Guds hus". Har vi som kristne en salvet sten, som alle vores håb og drømme er baseret på? Ja, det har vi faktisk. Det er Jesus, den salvede, vores tros klippe.

Overensstemmelse med Guds vilje

"For at jeg kan kende ham og kraften i hans opstandelse og fællesskabet i hans lidelser, idet jeg er gjort lig med hans død." Filipperne 3:10

Begrebet accept af guddommelig autoritet har den tanke, at man underkaster sig en accepteret standard eller et mønster. Det er den himmelske Faders vilje at have en guddommelig familie med Kristus Jesus som overhoved og en "lille flok" af individer, der er forløst fra menneskeheden, og som i sidste ende vil modtage herlighed, ære og udødelighed. (Lukas 12:32; Romerne 2:7) Specifikationerne for denne klasse er som følger: "For dem, han kendte på forhånd, har han også forudbestemt til at blive ligedannet med sin søns billede, for at han skulle være den førstefødte blandt mange brødre." Romerne 8:29

Engagerede tilhængere af Kristus har sat pris på Skriftens vidnesbyrd om, at vejen til en så høj belønning indebærer en proces med selvfornægtelse, korsbæren og at følge i Mesterens

fodspor. Apostlen Paulus siger i den forbindelse: "Jeg opfordrer jer, brødre og søstre, til på grund af Guds barmhjertighed at ofre jeres legemer som et levende offer, helligt og velbehageligt for Gud - det er jeres sande og rette tilbedelse. Indret jer ikke efter denne verdens mønster, men bliv forvandlet ved fornyelse af jeres sind. Så vil I være i stand til at afprøve og godkende, hvad Guds vilje er - hans gode, velbehagelige og fuldkomne vilje. Romerne 12:1,2

Loyalitet

Loyalitet er meget beslægtet med indvilligelse. Det beskriver ens trofaste loyalitet over for en anden, i modsætning til delvis sympati over for et sådant individ. Troende kan ikke fraternisere med dem, der har en verdslig ånd, og forblive behagelige for den himmelske Fader. De må være fuldstændig underdanige over for Herren og retfærdighedens principper. Kristus Jesus sagde: "Mit rige er ikke af denne verden." (Joh 18,36) Det betyder, at sande kristne ikke kan alliere sig med denne "nuværende onde verden". (Galaterne 1:4) Desuden optræder de kræfter, der er imod os, ofte som lysets engle for at bedrage. 2. Korintherbrev 11:14

"Vores borgerskab er i himlen," og det er for at sikre en rigtig indgang til det himmelske rige, at vi stræber. (Filipperbrevet 3:20) Der er intet at vinde ved at gå på kompromis med nogen af den store modstanders lokkemidler. Loyalitet over for kongernes konge skal være frivillig og fuldstændig. Vi har lært vores Herre og Frelser at kende, og på baggrund af denne viden har vi fuld tillid til integriteten i hans sag. Vores loyalitet skal være fuldstændig, fordi vi elsker vores konge og vores kaptajn, og vi har ondt ved tanken om at mishage ham og vores Fader i himlen.

Mod

Mod er også en meget vigtig egenskab hos dem, der er underdanige over for Gud og hans vilje, men det bør ikke udspringe af selvtillid. De, der er klar over deres egne svagheder, kan være modige, hvis de sætter deres lid til den himmelske Fader og ser hen til ham for at få nåde og styrke til at hjælpe i enhver nødsituation. (Hebræerbrevet 4:16; Ordsprogene 3:5,6) Når den kristne ser hen til Gud og til Kristus, sin kaptajn, og indser, at han bliver gjort stærk af deres styrke, så kan han virkelig være modig. Esajas 26:3,4

Som gode soldater må vi have tillid til den sag, vi kæmper for. (2 Timoteus 2,1.3) Vores tro og tillid til retfærdigheden af den sag, vi tjener, bør være så fuldstændig, at den kalder alle vores kræfter og evner frem i en selvopofrende indsats af fri vilje for at samarbejde med vores frelses kaptajn. (Hebræerbrevet 2:10) Som kristne soldater bør vi ikke have nogen mentale forbehold med hensyn til det rigtige i det, som vores leder beder os om at gøre. Vores tro på Gud og på Kristus bør være så fuldstændig, at selv om vi måske ikke altid forstår, hvorfor vi bliver bedt om at gøre visse ting, vil vi alligevel have fuld tillid til, at vi bliver ledt af himmelsk visdom. Romerne 8:28

En nøgle til en vellykket gennemførelse af dette kursus er, at vi overgiver os til at gøre den himmelske Faders vilje. Helligåndens indflydelse, som åbenbares gennem studiet af Guds ord, vil lede os ind i al sandhed, og når den anvendes trofast i vores liv, vil det give en retfærdig karakter. Johannes 16:13

I det omfang vi som kristne bliver mere og mere "forvandlet" til Guds vilje, vil den helliggørende indflydelse fra "sandhedens ord" sætte os i stand til at gøre åndelige fremskridt. (Romerne 12:2; Jakob 1:18; Johannes 17:17) Men nogle gange kan der

være et pres både indefra og udefra for at få vores adfærd eller tro til at leve op til standarder, som ikke nødvendigvis repræsenterer det, vi forstår som Guds vilje for os, eller det, vi mener, er skriftens lære om et givet emne. Som kristne skal vi hver især aflægge regnskab for vores forvaltning over for Gud. (Romerne 14:12; 1 Korintherne 4:2) Derfor bør vi ikke nødvendigvis lade os lede af, hvad andre måtte mene, men må gøre sandheden til vores egen og "prøve alle ting; holde fast ved det, der er godt", som de ædle bereanere i gamle dage gjorde det. 1 Thessalonikerbrev 5:21; Apostlenes Gerninger 17:11

Fordomme i Antiochia

Når vi overvejer påvirkninger i retning af ensartede tanker eller handlinger i det kristne fællesskab, eller når vi tager unødigt hensyn til, hvordan andre troende kan opfatte os, får vi en stærk lærdom at tænke på. I Galaterbrevet 2,11-21 fortæller Paulus om en lejlighed, hvor det var nødvendigt for ham at irrettesætte apostlen Peter, som sandsynligvis af mange jødekristne blev betragtet som den fremmeste apostel. Da Peter først kom til Antiokia, spiste han frit sammen med kristne konvertitter, som var født som ikke-jøder. Efterfølgende kom en gruppe jødekristne fra Jerusalem på besøg. Tilsyneladende holdt de stadig fast i forskellige

forskrifter under Moseloven, og da de ankom, holdt Peter op med at have fællesskab med de ikke-jødiske brødre af frygt for, at nyheden om hans opførsel skulle komme tilbage til Jerusalem og de jødiske brødre der.

Barnabas og andre fulgte Peters eksempel. Peter vidste godt, i forbindelse med Cornelius' omvendelse, at Gud "ikke viser nogen partiskhed." (Apostlenes Gerninger 10:34) Derfor begik han en fejl ved at nægte at spise sammen med uomskårne troende, hvilket antydede, at Moseloven gav et højere niveau af helliggørelse end "troens retfærdighed". (Romerne 4:13) Paulus bebrejdede på passende vis Peter for hykleri ved at påpege, at jødiske kristne havde en ny status på grundlag af troen på Kristi genløsningsoffer, og at de var døde for loven. Eftersom loven ikke kunne retfærdiggøre nogen, skulle ikke-jøder derfor ikke være underlagt den. Galaterne 2:14-21

Hvis en åndsfødt søjle i kirken, som Peter, uretmæssigt kunne bukke under for indflydelsen fra en forkert tro, som nogle af hans jødiske brødre havde, og dermed ikke rette sig efter Guds klart udtrykte vilje, kunne vi så ikke i dag være sårbare over for andres meninger i vores fællesskab? Den

enkelte kirke eller ecclesia, som vi kan have fællesskab med, er en helt særlig ordning, som vores himmelske Fader har sørget for, så vi kan blive plejet og udviklet, mens vi søger at gøre vores kaldelse og udvælgelse sikker. I vores fælles studier bør vi ikke kun overveje det faktuelle indhold af det, vi studerer, men også ånden bag budskabet. Romerne 2:28,29; 7:5,6

Vi læser for eksempel i 1 Joh 3,14: "Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene. Den, der ikke elsker sin bror, forbliver i døden." I al vores omgang med hinanden er det helt sikkert et skriftsted, vi skal holde os for øje. Men fordi vi har denne skat af den nye skabning i et lerkar, og fordi vi er ivrige og nidkære efter at tjene Herren, er det helt tydeligt, at vi til tider vil opleve, at der er mulighed for gnidninger, når vi måske udtrykker os anderledes end et andet medlem af broderskabet. (2. Korintherbrev 5:17; 4:7) Lad os samvittighedsfuldt bestræbe os på ikke at se på hinanden ud fra ydre fremtoning i overensstemmelse med kødet, men lad os tro og handle ud fra den viden, at ligesom Gud har kaldet os, så har han fundet andre juveler, der kæmper med deres kød, som vi gør; og vi bør fokusere på de ting, der binder os sammen i kærlighedens ånd. 1. Samuelsbog 16,7; 2. Korintherbrev 10,7

Kristen frihed

Ydmyg underkastelse under Guds vilje er også vigtig, når det gælder udøvelse af kristen frihed i forhold til de dele af sandheden, som ikke understøttes af et klart "således siger Herren". Det er ikke et spørgsmål om ren formodning, som vi hver især bør engagere os i, men hvis vi faktisk har et skriftsted til at bevise, hvad vi har at sige, bør det være tilstrækkeligt. Hvis der i visse tilfælde er en tanke, der ikke er i harmoni med den måde, vi mener, den skal udtrykkes på, så skal vi være frie til at tale med vores brødre individuelt og diskutere det i kærlighed, indtil den himmelske Fader ønsker at afklare sagen for den ene eller den anden. Under alle omstændigheder skal der ikke bruges magt for at opnå nøjagtig overensstemmelse i tankegangen, men, som Bibelen erklærer, "lad enhver være fuldt overbevist i sit eget sind." Romerne 14:5

Fra de tidligste tider i Det Nye Testamente blev der etableret menigheder af Herrens folk forskellige steder. Skrifterne giver retningslinjer for oprettelsen af disse grupper. (1 Timoteus 3,1-7; Titus 1,5-9; 1 Peter 5,1-3) De, der tjener, hvad enten det er ældste eller diakoner, vælges til deres stillinger ved afstemning i ecclesia. Som sådan placerer det

menigheden som en højere autoritet og som en indikator for den guddommelige vilje. Hvis klassens vurdering af visse politikker eller praksisser adskiller sig fra en ældstes, bør den ældste underkaste sig klassens vilje, når det kun er et spørgsmål om ecclesias præference, i modsætning til spørgsmål om grundlæggende lære, moralske spørgsmål eller krænkelser af ens samvittighed. På den anden side, og i overensstemmelse med ansvaret for at vælge ældste, som ecclesia har tillid til, har Herren tilsidesat så , at en bestemt person blev valgt ved menighedens afstemning. Det ville derfor være hele gruppens forpligtelse at støtte og opmuntre den ældste i forhold til, at de bemærker hans stræben efter at kende og gøre Herrens vilje på en trofast måde.

En festlig ånd

Rivaliseringens ånd, eller festånden, mellem medlemmer af Kristi legeme bør undgås. Vi læser i 1. Korintherbrev 1:10-13: "Jeg appellerer til jer, kære brødre og søstre, ved vor Herre Jesu Kristi myndighed, om at leve i harmoni med hinanden. Lad der ikke være splittelse i kirken. Vær hellere i ét sind, forenet i tanke og hensigt. For nogle medlemmer af Chloes husstand har fortalt mig om jeres skænderier, mine kære brødre og søstre. Nogle af jer siger: 'Jeg

Juni 2025 43

er tilhænger af Paulus'. Andre siger: "Jeg følger Apollos", eller "Jeg følger Peter", eller "Jeg følger kun Kristus". Er Kristus blevet delt op i fraktioner? Blev jeg, Paulus, korsfæstet for jer? Blev nogen af jer døbt i Paulus' navn?" Splittelse blandt Guds folk bør give anledning til alvorlig bekymring, især hvis der udøves pres for at hindre muligheder for fællesskab med andre kristne, som vi anser for at være født af Ånden.

Der kan selvfølgelig være meget legitime grunde til, at en fysisk adskillelse blandt Herrens folk nogle gange er nødvendig. Men i det omfang, vi anerkender hinanden som brødre i Kristi legeme, bør der ikke være noget udtryk for en sekterisk ånd. Hvis vi skaber menneskeskabte barrierer, som ikke er autoriseret af Skriften, og mener, at nogle brødre er uværdige til vores fællesskab på grund af mindre forskelle, så er der fare for at udøve en ånd, som er i modstrid med læren om legemets enhed. En sådan ånd ville vise en markant mangel på accept af Guds vilje i vores fællesskab. Salmernes Bog 133:1-3; Efeserne 4:1-3,15,16; Filipperne 2:3

Idoler

Tæt forbundet med det foregående er muligheden for at skabe afguder af vores ledere i tjenesten. I

Åbenbaringen 19:10 står der: "Jeg faldt ned for hans fødder for at tilbede ham, men han sagde: Nej, du skal ikke tilbede mig. Jeg er Guds tjener, ligesom du og dine brødre og søstre, som vidner om deres tro på Jesus. Tilbed kun Gud. For essensen af profeti er at give et klart vidnesbyrd om Jesus." Det er blevet foreslået, at apostlen Johannes i denne sammenhæng repræsenterer de trofaste medlemmer af Kristi legeme, især på den tid, vi lever i nu. Hvis vi fører denne tanke videre, vil vi blive formanet om ikke at tilbede dem, der kan være medvirkende til at give os næring med Guds sandhed. Vi bør værdsætte den trofaste indsats fra alle, der er engageret i Herrens tjeneste, men vi bør ikke placere dem som afguder, der skal tilbedes. Romerne 1:25

Den samme tanke synes at være at finde i apostlen Paulus' ord: "Lad ikke nogen, der glæder sig over falsk ydmyghed og tilbedelse af engle, diskvalificere jer. Sådan en person går også meget i detaljer med det, de har set; de er opblæst med tomme forestillinger af deres uåndelige sind." (Kolossenserne 2:18) At give unødigt hyldest til dem, der tjener, er en upassende ånd, som vi bør være opmærksomme på, og som ikke er i harmoni med Guds vilje for den kristne. Vi bør ikke fremme en

sådan holdning, selv om vi bør anerkende alle, der trofast arbejder i Guds tjeneste.

Samfundsmæssigt pres

Hvad angår det pres, der kan komme fra verden i overensstemmelse med dens standarder, er der mange påvirkninger, som ville være behagelige for vores kød, men som kan forhindre os i at indordne os under Guds vilje. Det er af denne grund, at vi læser: "Tænk på det, der er i himlen, og ikke på det, der er på jorden. For I er døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud." (Kolossenserne 3:2,3). Mange aktiviteter inden for kultur, fritid og hobbyer, som ikke er syndige, er behagelige for kødet. En forståelse af kristen frihed minder os om, at i modsætning til visse forbud, som blev givet til Israels nation under lovpagten, finder vi ikke mange "du skal ikke" i Det Nye Testamente, når det gælder de troendes adfærd. Derfor ønsker vi i vores hjerter at opfylde ånden i kærlighedens lov og retfærdighedens lov, som de er angivet i Guds vilje for os.

Selv om kristen frihed ikke tillader nogen af os at lave et sæt regler for hinanden, betyder det heller ikke, at vi er frie til at gøre, som vi vil, uden konsekvenser. Derfor er det vigtigt, at vi søger bibelske

retningslinjer, der kan hjælpe os med at afgøre, i hvilken grad forskellige aktiviteter enten tilfredsstiller kødet eller er i harmoni med offerets og det indviede livs ånd. Hvis vi ved en individuel undersøgelse finder, at en bestemt aktivitet er opbyggende, forædlende og forherliger den himmelske Fader, bør vi deltage i den i videst muligt omfang. Hvis det på den anden side ikke ser ud til at have åndelig værdi, kan vi ønske at lægge selv en sådan god ting på offeralteret.

Vores hjem

Et andet område, vi skal overveje, når vi underkaster os Guds vilje, handler om vores boliger. Det er klart, at alle i Herrens folk har forskellige omstændigheder, og de økonomiske ressourcer, som vi er blevet gjort til forvaltere af, kan variere betydeligt. Det er op til den enkelte at søge Guds vejledning på dette område, som i alle andre sammenhænge. Vi ved dog med sikkerhed, at der i verden lægges stor vægt på at have et moderigtigt hjem, ofte i ekstrem grad.

De eksempler, der kunne gives, er sandsynligvis uendelige, men vi stiller spørgsmålet: "Kunne Herrens folk også være påvirket af en ekstraordinær bekymring for deres hjemms udseende og størrelse?" Det er muligt at rationalisere sig frem til, at vi må

foretage omfattende ændringer i vores nuværende bolig med store omkostninger til følge, fordi vi ønsker at huse medkristne på en behagelig måde. Ingen er selvfølgelig i stand til at bedømme, hvad en anden bror eller søster gør i den retning. Men det kan være nødvendigt, at vi under bøn taler med Faderen om, hvorvidt et sådant engagement eller en sådan aktivitet på nogen måde vil forringe den offerpagt, vi har indgået.

På arbejdspladsen

Med hensyn til vores job kan nogle af os befinde os i meget vanskelige og anstrengende situationer, som medfører betydeligt ubehag for vores kød. Så kan der dukke en yderst gunstig jobmulighed op, men den kræver måske, at vi arbejder efter et andet skema eller på et fjernt sted, og den ultimative effekt er en afbrydelse af vores åndelige fællesskab. Vi er måske nødt til at gå glip af visse møder regelmæssigt på grund af nye arbejdsforhold. Vi er nødt til at stole på, at vi søger Herrens vilje og accepterer den, når vi træffer sådanne beslutninger på den ene eller anden måde. Er det ikke muligt, at vores nuværende vanskelige situation, som kødet er blevet udsat for, bliver tilladt, fordi Herren ved, at vi har brug for nogle

erfaringer, der kan lære os tålmodighed og tillid til ham?

På den anden side kan en flytning være Herrens vilje, som det var tilfældet, da han sendte Filip ud i ørkenen for at vidne for den etiopiske eunuk. (Apostlenes Gerninger 8:26-38) Den enkeltes erfaring på dette område er naturligvis unik for hans eller hendes situation. Skriften opstiller ikke hårde og faste regler på dette område, men undtagelsen er, at hver enkelt skal "sørge for sine egne". (1 Timoteus 5:8) Derudover kan de svar, der kan gælde for den enkeltes situation, kun findes ved at forblive meget tæt på Herren.

Fire vigtige trin

Overvej disse fire vigtige skridt til at acceptere Guds vilje i livets oplevelser.

1. Deltag i hyppige personlige studier af Guds ord. (2 Timoteus 2:15) Da vi er forpligtet til at være Mesterens efterfølgere, er det vigtigt, at vi finder tid til regelmæssigt at søge i Skriften for at finde Faderens vilje og ledelse i vores liv og for at blive fortrolige med de guddommelige principper, der kan anvendes i vores adfærd. Hvis Gud virkelig er den første i vores liv, må vi indrette vores skemaer, så vi

kan tale med ham og modtage den styrke, han ønsker at give os.

2. Støtte vores lokale kirke gennem regelmæssig tilstedeværelse og deltagelse i fællesskab og studier. Vi er meget fortrolige med formaningen om "ikke at svinge vore egne forsamlinger", og vi bør værdsætte dette arrangement som et vigtigt middel til at modtage undervisning fra vores himmelske Fader. (Hebræerne 10:25) Et sådant samvær med hinanden i disse omgivelser vil blandt andet lette den form for interaktion, som vil gøre det muligt for hinandens bidrag at sørge for gensidig åndelig styrke og opbyggelse af alle, hvis vi er rigtigt indstillet. Vi får at vide, at "ethvert led yder", og når vi mødes med dem i vores umiddelbare fællesskab og andre i broderskabet, når vi har mulighed for det, vil vi blive beskyttet mod selvforherligelsens ånd. Efeserne 4:16

3. Lev et liv i opofrelse. Jo større grad af selvfornægtelse, jo mindre udsat vil vi være for den begærlige ånd, som Modstanderen forsøger at fange os med, og jo lettere vil det derfor være for os at give efter for Guds vilje. "Kødets lyst og øjnenes lyst og livets stolthed" er alle forhindringer, som kan og skal overvindes gennem Helligåndens indflydelse og

lydighed mod den himmelske Fader ved at stræbe efter at vandre, ligesom vores Mester vandrede. 1 Johannes 2:16

4. Engager dig i hyppig, fokuseret bøn. Hvis vi ved en personlig gennemgang af vores liv finder ud af, at vi i strid med Guds ord har rejst en eller anden afgud i vores hjerter, kan vi finde trøst i tekster som 1 Joh 1,9. "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver vore synder og renser os for al uretfærdighed." Vi ser altså, at det er vores privilegium at gå til nådens trone for at få renselse og hjælp med hensyn til de ting, vi gør, som ikke behager Herren, især i de tilfælde, hvor vi ikke har underkastet os hans vilje. Hvis vi derudover er meget opmærksomme på retfærdighed og på at behage Gud, selv når vi ikke er klar over nogle fejltrin, vil vores hjerters bøn være som følger: "Bevar også din tjener fra forsætlige synder; lad dem ikke herske over mig; så skal jeg være ulastelig, og jeg skal være uskyldig fra den store overtrædelse. Lad min munds ord og mit hjertes overvejelser være velbehagelige i dine øjne, Herre, min styrke og min forløser." Salme 19:13,14

Når vi tænker på, at vi er blevet kaldet til at være en del af den guddommelige familie, bør det få os til at ære Gud i en sådan grad, at vi vil gøre alt for at

behage ham, ære ham og hellige hans navn. I sandhed: "Ærbødig frygt for Herren er begyndelsen til visdom; en god forståelse og et lærevilligt hjerte besidder alle dem, der gør Herrens vilje." Salme 111:10